

Ras i Skandinavien

av

Mikael Widmark

Ursprungligen publicerad i *American Renaissance*
vol. 14, nr. 12 december 2003

MIKAEL WIDMARK presenterar en i sitt slag unik jämförande analys av den etniska/rasliga situationen i tre nordiska länder och den politik och de politiska förutsättningar som de senaste decennierna lett fram till dagens förhållanden.

*Originalartikeln skrevs på engelska för den amerikanska tidskriften *American Renaissance*, som publicerade den i december 2003. Vår översättning och publicering har gjorts med författarens tillstånd.*

I artikeln nämns Sverigedemokraterna som en viktig representant för det svenska invandringsmotståndet. I det sammanhanget bör det nämnas att Sverigedemokraterna inte är en etniskt bevarande rörelse och inte heller vill bli betraktade som en sådan, att döma efter vad de själva ger uttryck för. Samma bedömning framgår i den enda egentliga analys av den etniskt bevarande rörelsens ideologiska grund som gjorts av en utomstående. I den analysen används det nu förhållandevis etablerade begreppet etnopluralism för att beskriva den form av moraliskt etniskt bevarande som exempelvis Richard McCulloch representerar. Den enda större politiska organisation i Sverige som valt en sådan ideologisk bas, och även ger uttryck för den, är Nationaldemokraterna.

Strax innan detta dokument färdigställdes svängde Dansk Folkeparti i befolkningsfrågan genom att förespråka ökad integration. Det återstår att se om detta innebär en bestående och allvarlig förändring av det danska motståndet mot utplåning och undanträngning.

Det finns slående skillnader mellan politiken i Danmark, Norge och Sverige.

ANDA TILL 1970-TALET var Skandinavien så gott som helvitt, och folk var nöjda med det. Så sent som 1965 uttalade sig Sveriges statsminister Tage Erlander, med anledning av rasproblemen i Förenta staterna:

”Vi svenskar lever ju i en så oändligt mycket lyckligare lottad situation. Vårt lands befolkning är

homogen, inte bara i fråga om rasen utan även i många andra avseenden.”

Idag är detta inte längre sant. Invandringsvågen rullade långsamt igång under 1970-talet och har sedan dess vuxit dramatiskt i styrka. Storstäderna i Sverige, Danmark och Norge är alltmer mångrasliga. Hela stadsdelar i Stockholm, Göteborg och Malmö i Sverige, och delar av Köpenhamn och Oslo har ickevita majoritetsbefolkningar. Ändå är de skandinaviska länderna mycket vitare än Förenta staterna. Omkring sju procent av Sveriges befolkning är utom-europeisk, och siffrorna för Danmark och Norge är

fyra respektive fem procent. Trots detta har förändringen kommit som en chock för skandinaver, vilka till vardags tidigare sällan stötte på ickevita människor, men som nu gör så desto oftare, speciellt då ickevita är vanligast förekommande i de största städerna, där deras närvaro därför blir särskilt påtaglig.

Även om det är vanligt att utomstående tänker sig Skandinavien som mer eller mindre enhetligt, har de inhemska reaktionerna på den ickevita massinvandringen klart skiljt sig från varandra länderna emellan. Restriktionsrörelsens totala misslyckande i Sverige står i stark kontrast till dess rungande framgång i Danmark. Varierande inrikes omständigheter har påverkat resultatet starkt, men skiljaktigheter i tillvägagångssätten har också gett olika resultat. Här finns det värdefulla lärdomar att hämta för alla nationalister.

Misslyckande i Sverige

Gunnar Myrdal är tvivelsutan är den mest kände svensken i de amerikanska rasrelationernas historia, vars bok *Det amerikanska dilemma* (se AR, April 1996), satte standarden för amerikanskt rastänkande

under 1900-talets andra hälft. Myrdals egalitära åsikter var typiska för skandinaviska intellektuella, även om rasrelationer inte var något annat än abstraktion för dessa. Det fanns så gott som inga utomeuropéer i Skandinavien innan 1970-talet, och, som Tage Erlanders kommentar från 1965 visar fanns det en viss nykter förståelse för konsekvenserna av invandring.

Detta förändrades 1969 när Erlander avgick som statsminister och ersattes av Olof Palme som partiledare för Socialdemokraterna. Palme var djupt påverkad av Myrdal och av medborgarrätsrevolutionen i Förenta Staterna som Myrdal hade hjälpt till med att få till stånd. Hans ideologiska engagemang för solidaritet med tredje världen innebar att utlandsbiståndet ökade kraftigt i omfattning, med särskilt stöd till länder som Vietnam, Kuba och Zimbabwe (efter dess "befrielse"), och stöd till rörelser som Vietcong, Afrikanska nationalkongressen och PLO. Det innebar också att migranter från tredje världen kom till Sverige. Under 1970-talet började Sverige ta emot fler och fler asylsökare, och Danmark och Norge följde snart Sveriges exempel. 1975 lyckades

American Renaissance

Jared Taylor, Editor

Stephen Webster, Assistant Editor

George McDaniel, Web Page Editor

American Renaissance is published monthly by the New Century Foundation. NCF is governed by section 501 (c) (3) of the Internal Revenue Code; contributions to it are tax deductible.

Subscriptions to American Renaissance are \$24.00 per year. First-class postage is an additional \$8.00. Subscriptions to Canada (first class) are \$36.00. Subscriptions outside Canada and the U.S. (air mail) are \$40.00. Back issues are \$3.00 each. Foreign subscribers should send U.S. dollars or equivalent in convertible bank notes.

Please make checks payable to: American Renaissance, P.O. Box 527, Oakton, VA 22124. ISSN No. 1086-9905, Telephone: (703) 716-0900, Facsimile: (703) 716-0932, Web Page Address: www.AmRen.com Electronic Mail: AmRen@amren.com

Palme till och med övertala den svenska regeringen att anta en resolution som tillkännagav att Sverige hädanefter skulle vara ett mångkulturellt samhälle. Palme mördades av en okänd gärningsman 1986, men hans socialdemokratiska efterträdare återupp-tog, med moderaternas fulla stöd, hans politiska linje för öppna gränser.

Under det tidiga 1980-talet började allt fler immigranter av särpräglad utomeuropeiskt utseende att dyka upp i Sverige, och en moské byggdes i Malmö, den första någonsin i Skandinavien. Detta gav upphov till den första anti-invandringsorganisationen, Bevara Sverige Svenskt, vars initialer BSS blev väldigt populära som graffiti på väggar i Sverige. Det var aldrig ett effektivt politiskt parti, och efter årtal av oklarhet återuppstod det som Sverigedemokraterna.

”När hon går i pension kommer muslimerna att vara i majoritet i Danmark. Dansk Folkeparti: För att vi tar framtiden på allvar.”

1985, bara ett år efter att moskén byggdes i Malmö, skördade dock invandringsmotståndet sin första valframgång. Redskapet var det populistiska Skånepartiet, som förespråkade kontrollerad invandring, lägre skatter, en liberal alkoholpolitik, och självbestämmande för det sydsvenska landskapet Skåne, vilket inkluderar Malmö stad och kommun. Partiet valdes in i Malmö stadsfullmäktige, men hade föga inflytande och ignorerades till stor del. (Det finns 286 kommuner i Sverige som till invånarantalet varierar

i storlek från 760.000 invånare i Stockholm ned till enbart 2.600 i Bjurholm. Malmö är den tredje största kommunen med 265.000 invånare.)

Väljarna sade emellertid ifrån tre år senare i kommunen Sjöbo i landskapet Skåne, den här gången med betydande verkan. Frågan gällde asylsökare. Normalt tar det ett år för myndigheterna att fastställa om en asylsökare är behörig och utfärda permanent uppehållstillstånd. Under utvärderingsperioden kan en kommun neka asylsökare att vistas inom dess gränser. Det lantliga Centerpartiets lokale ledare, Sven-Olle Olsson, lyckades få en lokal folkomröstning till stånd angående frågan om mottagande av asylsökare.

Inte färre än 67 procent röstade för att hålla asylsökare borta. Det svenska etablissemanget var bestört. Centerpartiet tillkännagav att det klarade sig bra utan ”fascistohyran”, och uteslöt Sven-Olle Olsson, samt alla andra centerpartister som stödde valframgången. Politiker och media anklagade Sjöbo kommun för att vara ”rasistiskt”, ”nazistiskt”, ”främlingsfientligt” etc., och Sven-Olle Olsson blev officiellt ”den nye Hitler”. Den här omilda behandlingen skrämden uppenbarligen tillräckligt många människor för att ingen annan kommun skulle våga genomföra en folkomröstning angående asylsökare, och väldigt få utestängde asylsökare.

1991 gick Sverige in i sin djupaste konjunkturnedgång sedan 1930-talet, och detta skapade en oerhörd förbittring gentemot det politiska etablissemanget. Två affärsmän bildade ett nytt populistparti, Ny Demokrati. Med undantag av självbestämmande för Skåne hade det samma plattform som Skånepartiet, inklusive invandringsmotstånd. Ny Demokrati fick 6,7 procent av röstandelarna i valet 1991, och rörelsen för kontrollerad invandring fick för första gången fäste i Riksdagen.

De övriga partierna anklagade sina nya kolleger för att vara rasister, och avtog deras omdaning-motioner – men bara till en början i många fall. På grund av den kraftiga ökningen av asylsökare från Bosnien tvingades de etablerade partierna att anta en del av Ny Demokratis politik. Således lyckades partiet rubba immigrationspolitiken i en åtminstone något mer restriktiv riktning. Oturligt nog började

Ny Demokrati att sönderfalla i början av 1994 på grund av interna, personliga konflikter, och i valet 1994 fick det bara 1,2 procent av röstandelarna och förlorade sin representation i Riksdagen. Partiet upplöstes kort därefter.

Efter Ny Demokratisk självförstörelse var det bara en av de 349 medlemmarna i den svenska Riksdagen som förespråkade begränsningar av asyl och invandring: Sten Andersson, en moderat från Malmö. Mellan 1994 och 2002 var han ungefär som Tom Tancredo i den amerikanska kongressen, bortsett från att herr Andersson var helt ensam och inte hade någon partiapparat för en reformerad invandring till sin hjälp. Trots detta lyckades han med att irritera de andra 348 riksdagsledamöterna med frågor om invandringens kostnader och de stigande brottsiffrorna.

Centerpartiet tillkännagav att de klarade sig bra utan fascistohyra, och Sven-Olle Olsson blev den officiellt nye Hitler.

Olof Palme: en stor del av problemet.

Följaktligen tillkännagav moderaterna i början på 2002 att de inte skulle låta honom ställa upp för om-

val som moderat, på grund av att han var ”främlingsfientlig”. Herr Andersson lämnade partiet och anslöt sig till det nationalistiska, invandringsrestriktiva partiet Sverigedemokraterna (SD), i deras försök att vinna de nödvändiga fyra procenten av rösterna för representation i Riksdagen. SD, som är avtagarna till BSS-rörelsen, fick också stöd från den före detta ”fascistohyran” Sven-Olle Olsson, som hade varit aktiv inom lokalpolitiken och lyckats med att inbringa en betydande kampanjkrigskassa.

Ett gott tecken inför valet var SD:s uppmärksammade aktivism, särskilt dess Rissnekampanj. Rissne, som är en av Stockholm södra förorter, blev skådeplats för en av de mest ökända våldtäkterna i Sveriges historia. Åtta ungdomar, med bakgrund från Mellanöstern, gruppvåldtog en svensk 14-årig flicka under flera timmar i ett parkeringsgarage där de slog henne och kallade henne för en ”smutsig, svensk hora”. Detta brott var så bestialiskt att till och med etablissemangen gjorde stora nyheter av det, även om de, som de vanligtvis brukar göra, bortsåg från att nämna någonting om våldtäktsmännens etnicitet.

SD tog reda på fakta och publicerade namnen och ursprunget på våldtäktsmännen på sina webbsidor och på flygblad som de delade ut i flickans skola. Naturligtvis fördömde skolan och media SD, och inte våldtäktsmännen, och hävdade att partiet utnyttjade tragedin för rasistiska syften. SD skaffade sig många nya medlemmar och väljare genom den här kampanjen.

Ändå misslyckades valkampanjen. Sverigedemokraterna fick bara 1,44 procent av rösterna, vilket, trots att det var mycket bättre än 0,37 procent i valet 1998, inte var tillräckligt för att låta partiet komma in i Riksdagen. Nu finns det inte en enda person kvar i Sveriges lagstiftande församling som öppet förespråkar restriktion, och faktum är att alla riksdagspartierna utom socialdemokraterna förespråkar ännu mer invandring. Flera partier vill ge alla utlänningar som kan skaffa sig ett jobb permanenta uppehållstillstånd. Utlänningarna skulle få samma lön som en svensk, och när den åtgärden träder i kraft 2005 eller 2006, kommer den att innebära att invandringen ökar drastiskt.

Invandringsentusiasternas nuvarande hegemoni har medfört ett ökat förtryck av oliktankare. Flera invandringsmotståndare, fullfjädrade nazister, såväl som Sverigedemokrater och fristående invandringskritiker, har förlorat sina jobb på grund av "främlingsfientlighet", eller "rasism". I allt fler fall har de också fängslats för att ha brutit mot den svenska lagen om "hets mot folkgrupp", en lag som används mot svenskar, men aldrig mot invandrare.

Nyligen fälldes en man som bodde i det nästan helvita bostadsområdet Bunkeflostrand i Malmö för att ha skickat ett e-postmeddelande till en kommunpolitiker, i vilket han skrev att han ansåg att de flesta araber var kriminella, och att han motsatte sig att bidrag betalades ut till invandrare som flyttade till Bunkeflostrand, på grund av att "Bunkeflostrand var en av de sista tillflyktsorterna i Malmö, där man kunde gå ut utan att se araber driva omkring överallt". Han lyckades undvika att hamna i fängelse, men var tvungen att betala böter på 10 procent av sin årliga inkomst före skatt. Med Sveriges höga skatter innebär detta böter på ungefär 20 procent av nettoinkomsten.

Invandrare kan å andra sidan skriva i princip vad som helst. Ett bra exempel är Tobias Hübinette, som adopterades som barn från Sydkorea. Hübinette har varit aktiv i "antirasistorganisationer" som Antifascistisk Aktion och Expo. Detta skrev han i den "antirasistiska" tidningen Creol: "Att känna eller till och med tycka att den vita rasen är underlägsen på alla upptänkliga plan är naturligt med tanke på dess historia och nuvarande handlingar. Låt den vita rasens västerland gå under i blod och lidande". Han har inte åtalats för "hets mot folkgrupp", och fortsätter att vara en ledande "antirasistisk" aktivist.

Under tiden förändras Sveriges demografi hastigt. Det är inte bara själva invandringen som ökar, ickevita invandrare har också ett åtminstone dubbelt så högt födelsetal som svenskar eller invandrare från västländer. Somaliska invandrare har det högsta födelsetalet, mer än tre gånger så högt som det vita födelsetalet. Fler än hälften av alla somalier i Sverige och resten av Skandinavien är under 18 års ålder, och bara 10 procent är äldre än 40. Bland svenskar är omkring 20 procent under 18, medan 50 procent

är över 40. Även om ickevita bara utgör sju procent av befolkningen, är 15 procent av alla barn som föds i Sverige ickevita. Med den nuvarande nivån på invandringen och disparata födelsetal beräknas utomeuropéer utgöra 10 procent av befolkningen år 2010 – en siffra som skulle kunna bli ännu högre om invandringen fortsätter att öka, i synnerhet genom invandring av somalier eller andra grupper som har en extremt hög fruktsamhet.

Den mest ickevita kommunen i Sverige är Botkyrka, som har 75.000 invånare, och innefattar några av Stockholms södra förorter. Minst 35 procent av befolkningen är utomeuropeisk, vilket också en majoritet av de barn som föds i kommunen är. Botkyrka har en särskilt stor koncentration av turkar, med mer än 11 procent av Sveriges turkar, trots att Botkyrka bara utgör 0,84 procent av den totala befolkningen i Sverige. Med det högsta födelsetalet och den högsta förekomsten av våldsbrottslighet toppar Botkyrka givetvis flera statistiska indikatorer bland Sveriges alla kommuner.

Samtidigt som Sverige mörknar blir de problem som förknippas med invandringen allt värre. Våldsbrotten, i synnerhet rån och våldtäkt, har ökat drastiskt under de senaste årtiondena. Jämfört med 1960-talet har antalet mord ökat med 100 procent, från 100 till 200 per år. Antalet våldtäkter har stigit från 580 per år till 2,380 (en ökning med mer än 400 procent), och antalet rån har ökat med häpnadsväckande 1035 procent till 8.700 per år. Samtidigt befinner sig de flesta av Sveriges län och kommuner i en djup ekonomisk kris. Fler och fler svenskar lämnar storstäderna, i synnerhet de ickevita stadsdelarna, och flyttar till områden som fortfarande till större delen är vita. Stockholms, Göteborgs, Malmös och Botkyrkas kommuner fortsätter att växa, men den etniskt svenska befolkningens representation där blir allt lägre. Sverige genomgår klassisk "vit flykt".

Normalt föredrar folk att inte diskutera varför de flyttar ifrån invandrartäta områden, men en anonym undersökning som genomfördes av Malmö kommun och som tog reda på varför så många flyttar, gav många intressanta svar. Många svenskar åtminstone låtsades bli chockade när de fick reda på att det vanligaste svaret var "för många invandrare", tillsam-

mans med problem som förknippas med invandring såsom brottslighet, dåliga skolor och höga hyror (i områden där "vit flykt" driver upp priserna).

Här är en del av anledningarna som folk som hade lämnat Malmö hänvisade till:

"Vem vill ha 80 procent invandrare i en skolklass? Vem vill ha fyra eller fem tolkar på ett föräldramöte?"

"Tyvärr har våld, inbrott och bilstölder etc., påverkat livet i Malmö väldigt negativt. Det är väldigt svårt att ha en positiv syn på utländska ungdomar, särskilt på medlemmarna i de gäng som har angripit en del av mina goda vänner i 30-årsåldern. Enbart under det senaste året har fyra av dem blivit angripna, en del av dem har blivit nedslagna".

"Kulturblandning är bra. Det berikar människan. Men när det vanligaste pojknamnet i Malmö är Mohammed har det gått för långt!"

"Malmö faller isär. I en del stadsdelar finns det för många invandrare. Det känns som om man befinner sig i ett främmande land, inte i Sverige, när man är i Malmö. Det skapar problem, otrygghet, irritation, rädsla och orättvisor."

"När barn angrips på gatan bara för att de är svenskar är det någonting som är sjukt i det här samhället."

Som en svarande sa om sitt nya bostadsområde:

"Här finns det inga störande grannar som spelar högljudd arabisk musik och har konstiga traditioner och kläder".

Skandinavien: framtida hemland åt båtflyktingar?

Om svenskar inte lämnar ickevita områden frivilligt, är det inte omöjligt att de tvingas ut på grund

av att vissa invandrare förvandlar sina grannskap till "förbjudna zoner" för vita. I Rosengård, som ligger i Malmös hjärta, löper var och en som förefaller representera det svenska samhället risk att mötas av unga stenkastare, som en del av deras intifada mot svenskar. Tidigare fanns det busstrafik som gick igenom Rosengård, men den stängdes av efter upprepade gånger av stenkastning. Bussbolaget lyckades övertala den lokala imamen att fördöma stenkastningen – om inte annat, så för att många av passagerarna var muslimer. Det lyckades inte; numer går inte bussarna genom Rosengård.

Svenska byggnadsarbetare som skulle uppföra en ny byggnad i en av Rosengårds skolor för att härberga det stigande antalet invandrarskolbarn, blev likaledes överösta med stenar. Byggnadsarbetarna flydde i panik och begärde säkerhetsvakter. Två säkerhetsvakter anlände, men även de flydde undan en skur av stenar. Byggarbetsplatsen fick till sist skyddas av en styrka bestående av 10 säkerhetsvakter i kombination med patrullerande poliser. Att arbetarna skulle bygga en skolbyggnad för araber gjorde ingen skillnad. Araber har angripit brandmän, brevbärare och i vissa fall till och med poliser som vågar sig på att beträda Rosengård.

Stenkastning mot bussar har rapporterats även i invandrartäta områden i Göteborg, men inte i samma utsträckning som i Rosengård. I det invandrartäta området Husby i nordvästra Stockholm möttes en buss av skottlossning, men inte från araber. Förövaren, en svart man, berättade för en svensk dagstidning att han utkrävde hämnd på grund av att en "rasistisk" chaufför vägrat släppa honom ombord.

Framgång i Danmark

I Danmark är situationen liknande demografiskt sett, men långt mer lovande politiskt sett. Danmark började släppa in asylsökare ett par år senare än Sverige, och i allmänhet var antalen lägre. På grund av det är Danmarks befolkning ickevit till enbart fem procent. Inte desto mindre kommer den siffran att stiga, trots de mycket restriktivare invandringslagar som stiftades förra året, eftersom över 10 procent av alla barn som föds i Danmark är ickevita.

Mogens Glistrup på sitt kontor efter fängelsevistelsen.

Danmark har haft ett populistparti sedan 1973, då Mogens Glistrup bildade Fremskridtspartiet, eller Framstegspartiet (FP). Vid den tidpunkten var Danmark fortfarande helvitt, och invandringen var inte Glistrups huvudfråga. Istället gick han till val på en frihetlig plattform som krävde en 90-procentig sänkning av de offentliga utgifterna, samt ett avskaffande av inkomstskatten. Visserligen tilltalade inte sådana radikalt frihetliga idéer det i huvudsak välfärdsälskande danska folket, men många var så trötta på det politiska etablissemangen att hans parti fick 15 procent av rösterna i valet 1973. FP misslyckades med att vinna stöd för sina idéer i Riksdagen och tappade mark i senare val. Glistrup själv fälldes för skatteflykt, någonting som han upprepade gånger har fängslats för.

När muslimska invandrare började dyka upp under 1980-talet, lade Glistrup invandringskontroll till sin plattform. Nu hade FP två huvudmål: att rena Danmark från både skatter och flyktingar, i och med att Glistrup till och med påkallade tvångsutvisning av samtliga muslimer. Partiet misslyckades emellertid med att upprepa framgången från 1973, men Glistrup fortsatte att åka in och ut ur fängelset – och det inte bara för skatteflykt. Danmark har relativt milda och sällan upprätthållna lagar mot hets mot folkgrupp, men Glistrup lyckades med att bryta även mot dem. ”Muslimer förökar sig som råttor”, sa han inför en radiopublik, och han sa också att om muslimer motsatte sig hans planer på utvisning från

Danmark, skulle kvinnorna fösas ihop och säljas till högstbjudande på världsmarknaden.

1995 gick Pia Kjaersgaard Riksdagen i spetsen för en grupp riksdagsledamöter som lämnade Framstegspartiet och bildade Dansk Folkeparti, eller Danska Folkpartiet (DFP). Befriade från både Glistrups excentriska beteende och hans plattform, övergav partiet genast det meningslösa målet att avveckla välfärdsstaten, och det var inte långt ifrån att man påkallade muslimernas utvisning. Genom att ta avstånd från den nyckfulle Glistrup vann partiet vissa framgångar. I valet 1998 fick det 7,3 procent av väljarstödet (Framstegspartiet fick 2,6 procent), men det räckte inte för att vinna inflytande över invandringspolitiken, som dikterades av en koalition av socialdemokrater och liberaler.

Efter 1998 växte partiets popularitet i takt med växande kriminalitet bland invandrare. De grova brotten blev snabbt allt vanligare, speciellt rån och våldtäkt, och hela 68 procent av alla våldtäkter begås nu av invandrare. Då invandrare bara utgör fem procent av befolkningen betyder det att våldtäktsfrekvensen med invandrare som gärningsmän är 40 gånger högre än bland infödda. Liksom i Sverige och Norge är folk från Mellanöstern värst.

Frispråkiga Pia Kjaersgaard.

De allt vanligare muslimska gruppvåldtäkterna av danska kvinnor har skapat särskild vrede bland den danska befolkningen. Till skillnad från Sverige, där media tystar ned alla förövarnas etniska ursprung, lät danska medier denna information gå fram. Gruppvåldtäktsmännen ådrog ofta ytterligare

kritik mot invandrarna på grund av sin totala brist på ånger. Efter en omskriven rättegång mot arabiska gruppvåldtäktsmän i maj 2000, sprang systemen till en av förövarna, iklädd traditionell huvudduk, ikapp journalisterna och gav dem alla långfingret. Det brinnande hat och förakt för det danska samhället som hon uttryckte fick många danskar att fundera över huruvida dylika hatare borde tillåtas flöda in i landet.

Det var inte bara det att den invandringsrelaterade brottsligheten sköt i höjden, utan invandrarna belastade också välfärdssystemet hårt. Enligt en studie gick 35 procent av allt ekonomiskt stöd till invandrare, och deras beroende var tio gånger högre än för danskar i allmänhet. Invandrarna betalade också lite i skatt, och den danska median var inte obenägen att publicera dessa fakta. Jyllands-Posten, en av de största tidningarna i landet, föreslog öppet begränsad invandring och skrev om invandringens värsta baksidor.

Socialdemokraterna blev rädda när alltför många väljare stödde Dansk Folkeparti. De började låta en aning "xenofoba" själva (och fördömdes av de politiskt korrekta) och genomförde delvis mindre förändringar för att stävja massinvandringen. Detta gav få politiska poäng, eftersom man inom Dansk Folkeparti kunde hävda att Socialdemokraternas nya linje bara var tomt prat och att deras liberala koalitionspartners inte skulle tillåta verkliga restriktioner.

Sedan kom terrorattackerna den 11 september 2001, bara två månader före det danska valet. Attacken skapade en antimuslimsk reaktion världen över, som av flera orsaker blev särskilt stark i Danmark. På somliga ställen med särskilt många muslimer gick dessa ut på gatorna och firade attacken. Några dagar senare spred en muslimsk grupp, kallad Hizb-u-Tahrir som länge haft som uttalad målsättning att göra Danmark till en islamisk stat, flygblad där man uppmanade till mord på judar och förklarade att troende muslimer borde sluta upp i jihad mot Amerika.

Dansk Folkeparti var inte sena att skickligt dra fördel av händelserna. Man hade länge haft en starkt antimuslimsk retorik, så det var lätt att säga "Se där - vad var det vi sa? Muslimerna är det västerländska samhällets fiender." Man gick in i valkampanjen på

ett ensidigt, antimuslimskt tema, och beskrev muslimerna som vildar, oförmögna att anpassa sig i det danska samhället. Flertalet affischer spelade också på rädslan för muslimerna. En skildrade ett massmöte mellan beväpnade fundamentalister i Mellanöstern kommenterat med "Framtidens Danmark? Ditt land - Ditt val..." En annan visade en liten blond, dansk flicka på fyra eller fem år (se bild) med texten "När hon pensionerar sig kommer muslimerna att vara i majoritet i Danmark."

Allt detta skapade en dramatisk förskjutning i den politiska debatten, och socialdemokraterna och mitten-högern instämde i att invandringen måste minskas drastiskt. Denna omsvängning i de övriga större partiernas politik gjorde att Dansk Folkeparti bara fick 12 procent i valet i november 2001, men deras argument vann en klar seger. Det låg en nästan revolutionär anda i luften, och en kommentator sammanfattade, "Detta val var en folkomröstning om islam, och islam förlorade."

Senare bildade de två stora mitten-högerpartierna Vänsterpartiet och Konservativa folkpartiet regering och kom överens med Dansk Folkeparti om att slå ned på invandringen som tack för stöd från Dansk Folkeparti. Reglerna för asyl blev mycket hårdare, och nya, tuffa, familjerelaterade immigrationslagar gjorde det betydligt svårare för invandrare från Somalia, Pakistan, och Mellanöstern att importera släktingar från sina hemländer. Resultatet blev en dramatisk nedgång i invandringen. Den nya mitten-högerregeringen gick så långt som att förbjuda Hizb-u-Tharir, den organisation som uppmanat till jihad mot Amerika, med hänvisning till att dessa uppmanade till våld mot danska medborgare (danska judar) och en dansk nyckelallierad i NATO (Förenta staterna.). Nu motsatte sig endast ett fåtal partier tanken att invandringen skulle vara belagd med hårda restriktioner.

Den svenska median, som i stort sett hade stängt av all rapportering om det danska valet under valkampanjen, bröt slutligen tystnaden på valdagen. Under dagarna som följde fylldes nyhetsrapporteringen och debatterna med fördömanden av de "rasistiska" och "xenofoba" danskarna. "Debatter" till vilka endast antirasister var inbjudna, började alla med ett en-

hälligt fördömande av Danmark, och fortsatte med diskussion om hur danskarna hade kunnat bli sådana onda rasister, eller viktigast av allt: "Hur förhindrar vi samma utveckling i Sverige?"

När de nya, danska immigrationslagarna drevs igenom, vred man än en gång sina händer i Sverige. Den svenska integrationsministern Mona Sahlin, som har barn med en chilensk invandrare, fördömde danskarna som "xenofoba." Danskarna kommenterade utspelet med att svenskarna borde sköta sina egna affärer. Som partiledare Pia Kjaersgaard formulerade det: "Om den svenska regeringen vill förvandla Sverige till en etnisk smältdegel, så är de deras sak. Och om de vill förvandla Stockholm, Göteborg och Malmö till nya Beirut i Skandinavien, med klankrig, hedersmord och gruppvåldtäkter så är det också deras ensak. Jag förmodar att vi alltid skulle kunna stänga av Öresundsbron."

Detta uttalande upprörde svenska politiker, och ledaren för det socialdemokratiska ungdomsförbundet försökte till och med att få Kjaersgaard åtalad i Sverige för "hets mot folkgrupp". Naturligtvis kastade det svenska rättsväsendet genast ärendet i papperskorgen, eftersom danskar inte står under svensk jurisdiktion.

Dags att stänga av Öresundsbron?

Svenska politiker är emellertid fortfarande i viss grad i stånd att underminera danska invandringslagar, eftersom både Sverige och Danmark är medlemmar i den Europeiska unionen, som garanterar människor fri rörlighet inom gränserna. I samband med de nya, danska lagarna flyttade hundratals araber och andra

från Danmark till Sverige, där de genast gjorde bruk av de liberala, svenska lagarna för att importera nära och kära. Även om många av dem kommer att stanna i Sverige har de efter två år rätt att åka tillbaka till Danmark utan att danskarna kan göra något åt saken. Att "stänga Öresundsbron" skulle innebära att lämna EU.

Blandade resultat i Norge

I Norge är situationen någonstans mittemellan vad den är i Sverige och Danmark. Den norska omvandlingen började under det sena 1970-talet, och, liksom i Danmark, omvände massinvandringen ett skattemotståndarparti till att bli en rörelse för restriktiv invandring. Såsom i Danmark var redskapet den norska motsvarigheten till Dansk Folkeparti, nämligen Framskrittspartiet, grundat 1973 av Anders Lange. Det ursprungliga namnet var Anders Langes parti för ordentligt sänkta skatter, avgifter och minskad offentlig inblandning. Det krävde att de statliga utgifterna och skatten skulle sänkas, och fortfarande är den officiella hållningen frihetlig.

Lange var mycket rasmedveten. Han motsatte sig det norska stödet till ANC och menade att "envar som stödjer svart styre i Sydafrika är en förrädare mot den vita rasen" (American Renaissance, 7 december 2003). Den enda anledningen till att partiet fortsatte att hålla fokus på skattenedskärningar var att det då, 1973, praktiskt taget inte bodde några ickevita människor i Norge. Norska "antirasistgrupper" på vänsterkanten utpekade Lange som mottagare av ekonomiskt bistånd från den sydafrikanska regeringen. Framskrittspartiet har aldrig vare sig bekräftat eller dementerat detta, men om det stämmer vore det ett anmärkningsvärt undantag från apartheidregimens generella passivitet gentemot fördömande krafter världen över. Lange dog 1974, och 1978 valde partiet sin nuvarande ledare Carl I. Hagen.

I motsats till Lange förnekade Hagen att han skulle ha rasorienterade åsikter, men allteftersom invandrarna flödade in i landet under 1980-talet gjorde han detta till partiets huvudfråga. Ett stort problem för partiet var dess frihetliga ideologi i kombination med officiell "antirasism", som torde inbegripa öppna gränser. Hagen löste problemet med cirkelns kva-

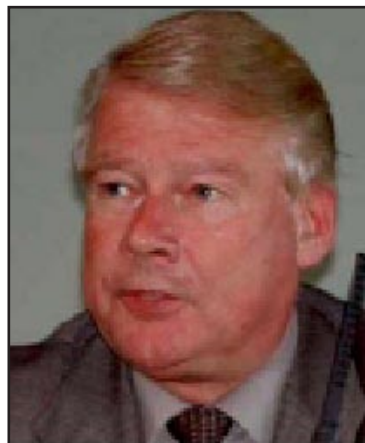
dratur genom att säga att man i princip var för öppna gränser, men att fri invandring krävde välfärdsstatens avskaffande. Öppna gränser i kombination med en välfärdsstat skulle innebära att Norge hade ett teoretiskt ansvar att föda hela världen – en uppenbar omöjlighet. Hagen trodde sig kunna vinna både de frihetligas och invandringsmotståndarnas gunst med ett och samma parti genom att framhålla en ”vision” om öppna gränser medan invandringen på kort sikt skulle motarbetas.

Detta lyckades hyfsat under en övergångsperiod, men sedan man förlorat över hälften av alla stolar i parlamentet i 1993 års val inleddes en intensiv, intern kamp om vilka som skulle ha makten i partiet, de frihetliga eller nationalisterna. Inom ungdomsavdelningen i Framskrittspartiet var man inte övertygade om att välfärdsstaten krävde en restriktiv invandringspolitik, särskilt som nationalisterna aldrig hade förefallit vara fientligt inställda till vit invandring. Vore det inte ”rasism” att anta att vita invandrare och norrmän föredrar arbete framför socialhjälp, medan detsamma ej förutsätts för ickevita invandrare?

Det är troligen korrekt att påstå att Hagen och andra partimedlemmar är mer rasmedvetna än de vill erkänna, med den officiella hållningen inom Framskrittspartiet antogs på basis av vissa fakta. Den norska folkbokföringsmyndigheten hade lagt fram en undersökning enligt vilken europeiska invandrare förvärvsarbetade i till och med högre grad än infödda norrmän, av vilka 70 procent i åldrarna 16-64 år förvärvsarbetade; medan av motsvarande grupp ickevita invandrare endast 50 procent arbetade. Liksom i Sverige och Danmark var det somalier som hade den lägsta sysselsättningsgraden om 29 procent.

Frihetsfalangen förlorade den interna striden, lämnade partiet och startade ett eget parti vid namn Fria demokraterna, vars framgångar dock har uteblivit. Framskrittspartiet kom då att röra sig mot mittfåran med sin ekonomiska politik. I valet 1997 erhöll man aktningvärda 15,3 procent av rösterna, och år 2000 nådde opinionsstödet sitt historiskt högsta värde med 35 procent. Många trodde att partiet skulle bli Norges största och kanske formera sig i regeringsställning, men dessa förhoppningar kom till följd

av en rad motgångar inte att infrias. Först ökade de interna stridigheterna, och en del personer uteslöts ur partiet efter att ha gjort yttranden som påminde om Mogens Glistrups. Sedan anklagades en ledande medlem i Framskrittspartiet för att ha våldtagit en 16-årig flicka på en partikonferens. I valet 2001 erhöll Framskrittspartiet 14,7 procent av rösterna, vilket innebar en marginell försämring sedan 1997.

Carl Hagen

Liksom i Danmark och Sverige begås majoriteten av alla svåra brott av ickevita invandrare. Såsom det korrekt noterades i januarinumret av *American Renaissance* (2003) är 69 procent av alla tonåriga rånare och 65 procent av alla våldtäktsmän i Oslo invandrare, trots att de bara utgör något över 20 procent av stadens befolkning. Även om mediabevakningen är ärligare än i Sverige och ofta inbegriper att man rapporterar förövarnas härkomst, så är tendensen likväl att media föredrar att rapportera om och blåsa upp brott begångna av vita.

Typiskt nog var bevakningen av fallet med våldtäktsanklagelsen mot medlemmen i Framskrittspartiet omfattande, och det förekom ett riksomfattande rabalder efter det att en grupp nazister mördade en mulatt (afrikansk far, norsk mor). Runt 20.000 norrmän demonstrerade mot den ”rasism” som brottet ansågs symbolisera. Även om Framskrittspartiet aldrig hade haft några förbindelser med nationalsocialistiska rörelser, och trots att Hagen fördömde mordet, utnyttjades händelsen ändå emot Framskrittspartiet, som anklagades för att skapa en ”atmosfär av hat.”

Till skillnad från situationen i Sverige där det enda invandringsrestriktiva partiet med något opinionsstöd att tala om avvecklade sig självt inom tre år, så har åtminstone Norge ett starkt, invandringskritiskt parti. Men i motsats till situationen i Danmark kan partiet inte påverka invandringspolitiken, eftersom övriga partier har gått samman för att förhindra just det.

Varför dessa skillnader?

Varför har de nationella rörelserna i Skandinavien haft så olika framgång? Varför har man misslyckats i Sverige, nått blandade resultat i Norge och vunnit framgång i Danmark?

En viktig skillnad ligger i ländernas varierande erfarenhet av andra världskriget, och det förhållningssätt som de invandringskritiska har tagit gentemot nazismen. Detta är betydelsefullt, eftersom man troligen med rätta kan påstå att en majoritet av alla skandinaver vill ha skarpa restriktioner för invandringen, samtidigt som en ännu större majoritet också tror att nazismen står för ren ondska. Länderna Danmark och Norge, där man varit förhållandevis framgångsrika i sin kamp för kontrollerad invandring, ockuperades under kriget av tyskarna och kom som följd att utveckla motståndsrörelser. Sverige ockuperades aldrig och gav viktiga bidrag till tyskarna i form av råmaterial till den tyska krigsansträngningen.

Inom de invandringskritiska partierna i både Norge och Danmark har man varit väldigt noga med att distansera sig från nazismen, och man har lyft fram partimedlemmar som varit aktiva motståndsmän under ockupationen. De kan porträttera sig själva som antinazister som alltid varit motståndare till invasion: igår var det tyska soldater, idag är det civila muslimer. Det har till och med hänt att invandringsförespråkare har kallats quislingar, efter den norske nazistledaren Vidkun Quisling som samarbetade med tyskarna.

I både Danmark och Norge intar ledande figurer i de invandringskritiska partierna en stark proisraelisk ståndpunkt, som ytterligare distanserar dem från nazisterna. Danske Folkeparti har en officiell prosionistisk programpunkt, och man inviterade den isra-

eliske ambassadören i Köpenhamn för att inviga det årliga konventet. Ambassadören prisade den starka vänskapen mellan Israel och Dansk Folkeparti medan danskarna åt israelisk frukt och drack israeliskt vin. Filosemitismen är delvis en konsekvens av den starka antimuslimska komponenten i den nationella rörelsen, men det gör också att alla eventuella anklagelser om nazistanknytning förefaller löjliga.

De kan porträttera sig själva som antinazister; de kallar till och med invandringsförespråkande politiker för quislingar.

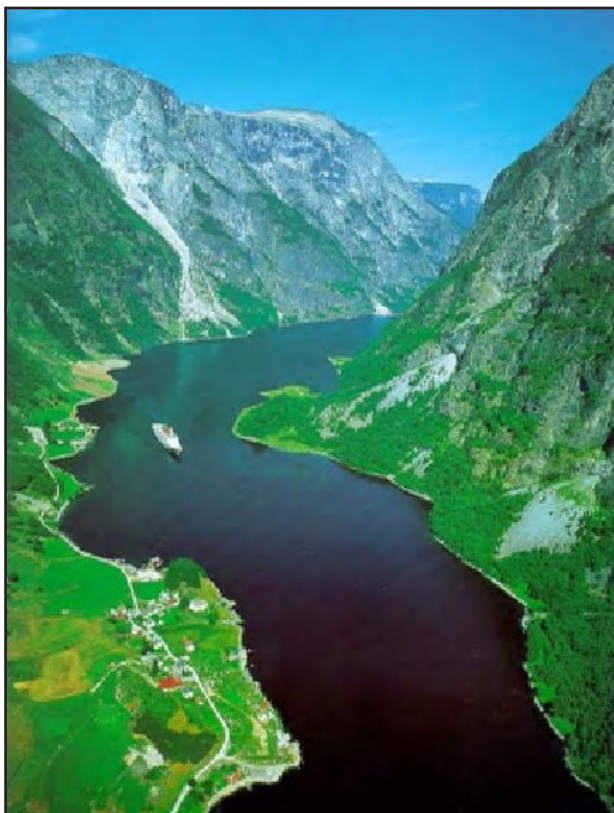
Sverigedemokraterna i Sverige har haft ett annat förhållningssätt, vilket säkerligen har skadat partiet. Flera av partiets tidiga ledare – inklusive den förste partiledaren Anders Klarström, samt grundaren av dess ungdomsgrupp Robert Vesterlund – hade band till nazistorganisationer. När Vesterlund lämnade SD blev han faktiskt en av Sveriges mest framträdande nazister. Partiet intar en neutral ståndpunkt i den israelisk-palestinska konflikten, och har först nyligen rensat ut nazistsympatisörer. Dessa band är så färska att media fortfarande känner sig rättfärdiga i att avfärda SD som smygnazister. Det återstår att se om tidens gång, samt nyrekryteringen av den före detta konservativa riksdagsledamoten Sten Andersson och den förre centerpartisten Sven-Olle Olsson kommer att dissociera SD från nazism i vanliga svenskars ögon.

En annan nackdel för svenskarna har varit frånvaron av en karismatisk ledare såsom Carl I. Hagen i Norge eller Pia Kjaersgaard i Danmark. Den officielle ledaren i SD, Mikael Jansson, är något trög. Sten Andersson är mer dynamisk, men ovillig att ta över, medan Sven-Olle har blivit för gammal för att kunna fylla en särskilt aktiv roll.

Det föreligger också vad som skulle kunna kallas nationalitetsskillnader i temperament mellan de olika rörelserna. Öldrickande och fläskätande är viktigt i Danmark, medan Norge och Sverige har en lång tradition av invandringskritiker som är nykterister

och äter mer fisk än fläsk. Detta har gjort danskarna mer naturligt fientliga gentemot Islam, som förbjuder öl och fläsk.

Av de tre länderna är egalitarismen starkast etablerad i Sverige, mycket på grund av det enorma inflytandet från Gunnar Myrdal och statsminister Olof Palme. Myrdal, som världen över var känd för att vara rasmässig liberal, påverkade Palme i hög utsträckning, som i sin tur var portalgestalt i svensk politik under nästan 20 år.

Kommer båten, eller går den?

Pressen befinner sig i Myrdal-Palmetraditionens fasta grepp, och detta kan vara det enskilt viktigaste hindret för nationalismen i Sverige. Media är

skoningslöst fientlig mot alla förslag till återhållen invandring, och låter praktiskt taget aldrig någon talesman för ett invandringskritiskt parti yttra sig i offentliga debatter, nyhetsprogram eller i skrivna artiklar. När media någon gång kritiserar regeringen i invandringsfrågor är det för att inte mer görs för att öka inflödet av ickevita.

I Norge är media också i grunden fientligt inställd mot invandringsmotstånd, men inte på ett lika enkelriktat sätt som i Sverige. Ibland rapporterar man om invandras kriminalitet, avslöjar etniciteten på gärningsmän eller låter motståndare till massinvandringen komma till tals. I Danmark är media tolerant och till och med uppmuntrande beträffande restriktiv invandring, och rapporterar i allmänhet om dömda gärningsmäns etnicitet.

Det är omöjligt att förutse hur de nationalistiska rörelsernas dynamik kommer att utvecklas, men man kan vara försiktigt optimistisk ifråga om den danska modellen för Skandinaviens räkning. Det är sant att delaktigheten i EU omöjliggör ett fullskaligt stopp för invandring via andra EU-länder. Emellertid har man redan upprättat en vital, osynlig barriär mot invandring: i landets rykte. Det är välkänt i Europa att den danska median, danskarna och till och med regeringen officiellt är restriktionister ifråga om invandring, vilket i sig avskräcker migration. Samtidigt kommer väldigt få personer från tredje världen att i Europa integreras i en danskspråkig omgivning. De som kommer någon annanstans ifrån står inför allvarliga problem med anpassningen.

Om Göteborg och Malmö med tiden utvecklas till kopior av Beirut, kommer kontrasten mot Danmark att bli än mer slående. Kanske skådar även svenskar så småningom ljuset.

Mikael Widmark är författarnamnet på en ekonom bosatt i norra Sverige.

Besök www.preservationist-books.com för fler böcker och skrifter för gratis nedladdning. En stor del vårt material finns på både svenska och engelska för utskrift i A4-format och lämpar sig väl för håslagning och arkivering i pärm. Det går utmärkt att skriva ut i US Letter-format. På *Preservationist-Books.com* finner Ni även information om varifrån man beställer tryckta upplagor i den utsträckning sådana utgivits.

Hjälp till att sprida våra böcker och skrifter. Skicka dem till vänner och bekanta, länka till www.preservationist-books.com, hänvisa till och citera ur våra verk i debattföra och diskussionsgrupper.

(Tips: Använd "Text Select Tool" i Acrobat Reader för att markera text som sedan kan kopieras och klistras in i egna dokument, debattinlägg etc.)

Kontakta oss på contact@preservationist-books.com.